

og for den Mand var intet helligt uden Abonnementsprotokollen. Med sin uafrystelige Elskværdighed terroriserede han sin mangehodede Skare af faste og tilfældige Medarbejdere som en Dyretæmmer, tumlede med skrivelystne Præster, Videnskabsmænd og Kunstnere og lod dem springe gennem Tøndebaand til Publikums Forlystelse.

I et Rum, der vendte ud mod en mørk Gaardsplads, sad en enlig Mand ved et stort Bord, som flød med Aviser. Det var Mads Vestrup. Som en Barmhjertighedsgerning havde man overdraget den afsatte Præst at gennemse den daglig indstrømmende Provinspresse og gøre Udklip af den til mulig Anvendelse i Bladets kirkelige Tillæg. Fra Klokken ti til fire sad han lænket til dette Sisufos-Arbejde, som endda kun sjelden blev benyttet men forsvandt i Redaktionssekretærens store Papirkurv.

Hans selvstændige Artikler og Bekendelser gik efter Pastor Stensballes Ordre regelmæssigt den samme Vej, i hvilken Anledning det nogle Gange var kommen til dramatiske Optrin mellem ham og Samuelsen. Men Redaktørens Smil havde hurtigt tæmmet den før saa naivt balstyrige Mand. Bekymringerne for Udkommet, Angsten for igen at blive gjort brødløs sad den syge Kæmpe i Kroppen som en Lammelse. Han var en nedbrudt Kraft. Savn og Ensomhed og Anger havde udslidt ham. Men dybt i